

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 19. juli 2020

Kirkedag: 6.s.e.Trin/B

Tekst: 2 Mos 20,1-17; Rom 3,23-28; Matt 19,16-26

Salmer:

SK: 15 * 493 * 369 * 505

LL: 15* 515 * 493 * 369 * 691,5 * 505

Hvis vi holder afstand, hvis vi hoster i ærmet, hvis vi vasker hænder eller er sprittere, hvis vi overholder afstand og hygiejne, så er der gode chancer for, at vi ikke bliver smittet med covid-19. Og det er vi heldigvis rigtig mange, der har gjort og stadig gør, og derfor er de fleste af os gået fri for smitten. Hvis man så alligevel er blevet usikker eller i tvivl om, om man har covid-19, så kan man blive testet. Og det er rigtig mange mennesker også blevet. Og jeg har godt nok mødt mange mennesker, der glædeligt har fortalt, at de er blevet testet, og de havde ikke virusset. Og det er der selvfølgelig grund til glæde over. Alligevel sker der hos mange mennesker et eller andet her, jeg ikke helt kan følge. For testen viser jo kun, at jeg ikke *har* eller har *haft* virusset. Den viser jo ikke, at jeg ikke *får* det. En halv time efter kan jeg røre ved en indkøbsvogn i Brugsen, og så har jeg måske smitten. Så det kan godt være, at jeg blev testet kl. 13 og var rask; men kl. 13.30 blev jeg altså syg. Testen er ikke en garanti for ikke at få eller blive smittet. Men det virker på mange mennesker som om, at det er sådan det hænger sammen. Nu behøver jeg ikke længere være bange, jeg er blevet testet.

Man kan sagtens blive syg efter en test. Og især, hvis man tror, at testen er garantien, og ikke længere holder sig til reglerne.

Der er lidt af samme mekanisme på spil, når det handler om vores tro på Gud. Her handler det ofte også om overholdelse af reglerne. Ofte har vi en opfattelse af, at overholder vi reglerne, så falder testen positivt ud, altså vi slipper igennem, vi får belønningen fra Gud: det evige liv. Det er som om, at vi glemmer, at vi skal bare frem til den næste handling, så er risikoen der allerede igen for, at vi ikke består og gør den gode handling. Men lige som vi ”regner forkert” med coronatesten, så regner vi også forkert med Gud og vor overholdelse af reglerne eller overtrædelse af reglerne, det som i Bibelen kaldes synd. På samme måde som en covid-19 test ikke er en garanti mod fremtidig frelse og undgåelse af smitte, så er overholdelse af reglerne slet ikke en garanti mod fremtidige syndige handlinger eller en garanti mod fortabelsen og for frelsen og evigt liv. Det er lige så sikkert som med covid-19, at hvis man ikke også i fremtiden tager sig i agt, så er chancen for smitte meget stor, og således også med synd og overholdelse af bud og regler: Vi kommer til at falde i synden, og vi overtræder reglerne. Dét er et uundgåeligt grundvilkår i det at være menneske. Og derfor er mennesket også dømt ude af det gode selskab. Mennesket kan ikke komme igennem nåleøjet hos Gud. Og uanset, hvad vi tænker os af forholdsregler eller overholdelse af regler og bud, så smittes vi.

Men, hvor meget går vi egentlig rundt og tænker på det? Det tænker mennesker faktisk ret meget på, hvis ikke deres fokus i disse ting er rigtig. Hvis fokus og udgangspunkt er, at evigt liv hænger sammen med overholdelse af budene, så tænker faktisk mange mennesker en hel del over dette. Men det er så inderligt og fundamentalt ligegyldigt, om vi overholder budene eller ej. Det er så totalt ligegyldigt, om vi kan stå som den rige unge mand og sige, at jeg har gjort alt det rigtige og ikke gjort noget forkert. Det betyder intet. Jesus siger det selv: Det er umuligt for mennesker at frelse sig selv eller gøre det nødvendige for

frelsen og det evige liv. Den unge mand viste jo, at da han blev testet var han ren, og blot et øjeblik efter var han smittet og havde tabt det hele på gulvet. I salmerne, der er valgt til i dag, dukker det gang på gang op, at Gud Herren forgæves kigger efter menneskers syndfrihed og retfærdighed. Den findes ikke hos mennesker. Vi har det ganske enkelt ikke i os. Og vi har et stort problem, hvis ikke vi erkender dét!

Når salmerne til i dag dog alligevel også for nogle salmers vedkommende rummer det med handlingerne i forhold til næsten, skyldes det, at Jesus jo også i sit svar til den unge mand i anden omgang sætter hans handlinger og holdninger til test i handling og holdning til næsten. Sælg hvad du har og giv til de fattige. Testen er egentlig, hvor meget han sætter sin tiltro til sit eget, hvor meget han er bundet af sit eget og sit eget værd. Den unge mand var for meget bundet til sig og sit.

Jeg er i dette kirkeår en del optaget af at se teksterne i lyset af, hvad Jesus har gjort for os og gør i os. Det har jeg allerede nævnt en del gange i år, og kommer nok også til at nævne det flere gange endnu. Og handlingerne mod næsten udspringer i høj grad af, om Jesus gør noget i os.

Det gør han! Men får hans gerning lov at sætte sig spor i os? Spor som kan ses, og bør ses i og med, at Gud elskes i næstegerningerne? Derfor er der også fokus på denne side af gerninger i dagens gudstjeneste. Men det egentlige fokus i evangeliet er, hvad der skal til for at arve evigt liv hos Gud. Og i bund og grund gælder det alt, hvad der er fra Gud. Hvad skal der til for at få nåden? Velsignelsen? Freden? Osv. Hvad skal jeg gøre?

Det fortvivlende for mange af os er, at vi kan intet gøre. Vi kan holde reglerne og blive testet, og alligevel går det galt. Som

sagt: Vi har det ikke i os. Og testen vil altid falde ud med resultatet, at vi er smittet. Vi er syndere og fortabte.

Men Gud Herren har det i sig. Gud Herren har dét i sig, som er nok og nødvendigt, for at vi kan få givet det evige liv, nåden, velsignelsen, freden osv. Gud Herren har dét i sig, der kan bringe os igennem nåleøjet. Og dét skal være vores fokus. *Han* skal være vort fokus. For dét i Gud er Han, Jesus Kristus. Han er den, i hvem det for mennesker umulige bliver mennesker muligt. Jesus Kristus er vores Frelser. Som nævnt i indledningen, så skulle vi i dag begynde gudstjenesten med at synge *Op, al den ting, som Gud har gjort, hans herlighed at prise*. Opfordring til at se op på Guds storhed. Vi skal også i vore liv begynde med at se på Gud, og ikke på os selv. Vi skal først se, hvad Gud har gjort, før vi ser på, hvad vi skal gøre.

Da vil vi også se, at vi ikke skal gøre noget for at have Guds kærlighed, nåde, retfærdighed og det evige liv. Vi har jo heller ikke først fået en fantastisk verden i en overflod af forunderlighed, så vi slet ikke ved, hvad vi skal sige til det, da vi *havde* vist, at vi også kunne passe på den. Nej, vi fik den før. Vi har også fået frelsen og det evige liv *før* vor overholdelse af regler og bud. Og *fordi* Gud har gjort for os, skal Hans gerning gøre noget *i* os.

Vi skal ikke testes for at være syndfri og retfærdige hos Gud. Vi er blevet testet. Og modsat coronatests, så er det en test med fremtidig garanti. Vores testresultat ligger i Jesus Kristus. Han er gjort til sonoffer, som Paulus skriver i epistelteksten. Det er meget tænkeligt, at selv om vi ser, at det er i troen på hans retfærdighed og syndfrihed, at vi testes rene og frelste, at vi så alligevel synder efterfølgende. Og det kan have fatale konsekvenser for vort forhold til hinanden, og det kan have fatale konsekvenser i vort forhold til Gud, fordi skødesløshed

og ligegyldighed heroverfor kan medføre en stigende fokus på sig selv, og dermed mindre på Gud, og deri er fortabelsen den sikre udvej, den uundgåelige smitte. Men det ændrer ikke ved udgangspunktet: Gud har sat en anden ind med et bedre testresultat end mig.

Og hans fortjeneste blev min i dåben. Jeg blev en gang spurgt, om man kunne ændre i kirkebogen ved faddere til en dåb således, at man kunne få nogle slettet og nogle andre føjet ind. Det kan man ikke, for man kan ikke ændre på, at fadderne har set og kan bevidne dåben. Dåben og dåbens gave kan heller ikke ændres. Og intentionen med gaven fra Gud i dåben kan heller ikke ændres. Men vælger jeg at misbruge gaven eller slet ikke bruge den, så flytter jeg også fokus fra gaven, og gavens værdi mister sin betydning for mig. Og når jeg falder i anfægtelsen og fortvivlelsen over, hvad jeg skal gøre for at bekæmpe synden i mit liv og få det evige liv, så må jeg ganske roligt hæve blikket fra at være så navlebeskuende og blive naglebeskuende og se på naglerne, der blev slået fast i Jesu hænder og fødder, og se, at hvad han gjorde, da min synd blev hans død, da blev hans død mit liv, og han kan og vil føre mig gennem nåleøjet og ind i opstandelsens herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.